

Arrest

nr. 120 672 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 23 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 september 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) te geven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw, die verklaart te heten

(..)

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 21/09/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 22/04/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van gebrek aan belang.

De verwerende partij betoogt onder meer dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bijgevolg beschikt de verwerende partij niet over een discretionaire bevoegdheid maar wel over een gebonden bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen mag de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten, nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen ter kennis te laten brengen.

Enkel indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. In casu werpen de verzoekende partijen een schending op van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, maar uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen niet kunnen worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren. Het beroep is dan ook niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

2.1.2. Krachtens artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast. In casu werden de bestreden beslissingen genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven.

Niettegenstaande bovenstaande vaststelling dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift de schending aanvoeren van onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.1.3. De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 EVRM onder meer naar een arrest nr. 86 028 van de Raad van 20 augustus 2012. De verzoekende partijen stellen dat er een risico op schending van artikel 3 EVRM is bij terugkeer. Zij stellen dat zij in hun asielaanvragen maar ook in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van humanitaire redenen op uitgebreide wijze hebben uitgelegd dat zij als Sikh in Afghanistan reële risico's lopen om op een onmenselijke en vernederende wijze te worden behandeld en zelfs in strijd met artikel 2 van het EVRM te worden gedood. Een terugkeer naar Afghanistan zou een schending van het non-refoulement beginsel inhouden. De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissingen wel degelijk werden genomen om de verzoekende partijen te bevelen het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij had moeten nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst. Dit moet steeds gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden. De verzoekende partijen verwijzen naar de zaak Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De verzoekende partij verwijzen verder naar de actuele situatie in Afghanistan. Zij betogen dat zij in hun regularisatieaanvraag hebben gewezen op een risico op schending van artikel 3 EVRM als buitengewone omstandigheid. Dit is zeker van belang nu hun asielaanvraag werd verworpen op grond van een gebrek aan geloofwaardigheid die, in strijd met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Franstalige rechtspraak van de Raad, geen enkel onderzoek hebben bevat naar de risico's in geval van terugkeer. Het Commissariaat-generaal is immers van mening dat het niet aan haar is om de risico's op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken, maar aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die dan ook van mening is dat het niet aan hem is om dit te onderzoeken. Niet alleen heeft de verwerende partij geen enkele aandacht besteed aan de elementen die de verzoekende partijen hebben aangehaald maar voorts diende zij over te gaan tot een actuele analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan gelet op het volatiel karakter van het conflict en de vereiste voorzien door artikel 3 EVRM om een zo serieus en nauwgezet mogelijk onderzoek te voeren naar de risico's op een onmenselijke en vernederende behandeling. De verzoekende partijen verwijzen naar enkele arresten van de Raad.

2.1.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.1.5. Waar verzoekende partijen verwijzen naar hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de beslissing tot onontvankelijkheid met betrekking tot deze aanvraag vernietigd werd bij arrest nr. 120 670 van 14 maart 2014. Dit heeft evenwel geen gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak. Het vernietigingsarrest houdt enkel in dat de gemachtigde zich opnieuw dient te buigen over de hangende aanvraag. Het loutere gegeven echter dat er een hangende aanvraag is, maakt niet dat er geen bevel om het grondgebied mag worden afgeleverd wanneer wordt vastgesteld dat verzoekende partijen zich illegaal op het grondgebied ophouden.

2.1.6. Verder, waar verzoekende partijen verwijzen naar de situatie in Afghanistan en het feit dat het daar onveilig voor hen is en zij menen dat hier geen rekening mee werd gehouden, dient vastgesteld dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen tot tweemaal toe een asielaanvraag hebben ingediend. In zijn arrest van 24 maart 2011 met nummer 58 539 heeft de Raad geoordeeld dat verzoekende partijen hun voorgehouden verblijf in Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt. De Raad oordeelde voorts: *“In de mate dat verzoekers betogen dat de veiligheidssituatie er in Afghanistan de laatste jaren op achteruit is gegaan benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband moet zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende hun voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst en nationaliteit. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaatvluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).”*

Uit voorgaande blijkt dat verzoekende partijen, omwille van hun ongeloofwaardige verklaringen betreffende hun voorgehouden verblijf in Afghanistan het onmogelijk maken voor de bevoegde autoriteiten om zicht te krijgen op hun feitelijke herkomst en nationaliteit. Het is voorts niet ondenkbaar dat verzoekende partijen jarenlang elders hebben verbleven waardoor zij in een derde land het staatsburgerschap verworven hebben.

Ook de tweede asielaanvraag van de verzoekende partijen werd verworpen, waarbij de Raad in beroep eenzelfde oordeel uitsprak aangaande de herkomst en nationaliteit van de verzoekende partijen. Het beroep dat verzoekende partijen hiertegen bij de Raad van State hadden ingesteld werd bij beschikking nr. 9717 van 17 juni 2013 niet toelaatbaar verklaard.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Nu verzoekende partijen geen duidelijkheid hebben verschaft over hun werkelijke herkomst, kunnen zij zich bezwaarlijk beroepen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van Afghanistan. Door hun ongeloofwaardige verklaringen betreffende hun herkomst maken zij immers de beoordeling inzake de nood aan bescherming onmogelijk. Het loutere feit dat zij bij hun aanvraag op grond van artikel 9bis alsnog hun Afghaanse paspoorten hebben gevoegd, maakt niet dat een andere beoordeling zich thans opdringt. Immers blijkt hieruit nog steeds niet dat verzoekende partijen werkelijk verbleven hebben in Afghanistan, of nog, waar zij aldaar verbleven hebben nu niet alle regio's in Afghanistan als onveilig worden beschouwd. Evenmin blijkt hieruit dat zij niet elders op legale wijze hebben verbleven zodat zij geen nood hebben aan bescherming. Kortom, het loutere feit thans Afghaanse paspoorten voor te leggen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij omwille van hun ongeloofwaardige verklaringen hun herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen hen niet verplichten zich naar Afghanistan te begeven. Ten slotte blijkt uit niets dat verwerende partij een gedwongen repatriëring van verzoekende partijen naar Afghanistan plant (cf. HRM 15 september 2005, nr. 10154/04, JV 2006/33 m. nt. B.P. Vermeulen (Bonger/Nederland) (ontvankelijkheid): *“The Court considers that, in the absence of any*

realistic prospects for his expulsion (...), the applicant cannot claim to be a victim within the meaning of Article 34 of the Convention as regards his complaint that his expulsion (...) will be in breach of his rights under Article 3"). De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekende partijen het grondgebied van België dienen te verlaten.

Gelet op voorgaande is het betoog van verzoekende partijen inzake hun kind en de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan evenmin dienstig. Verzoekende partijen maken evenmin een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aannemelijk, noch enige andere internationale bepaling.

Gelet op voorgaande maken de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.1.7. De verzoekende partijen werpen voorts de schending van artikel 8 EVRM op, maar werken op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen..

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER